

ще не бувала. А вечорами у вікнах тітчиної спальні місяць видавався таким близьким, що, здавалося, я майже могла його вхопити.

Квартира справді була чарівною. І ніхто б не зміг переконати мене в протилежному. Я вважала, що чарівною цю квартиру зробила моя тітонька — те, як вона жила, щасливо та вільно, й цим просякалося все, до чого вона торкалася.

— Ні, ні, — сказала вона, махнувши рукою, у якій тримала цигарку марки «Мальборо». Дим розвіявся у відчинене вікно, сполохавши двох голубів, що воркотали на підвіконні, та здійнявся в безхмарне небо. — Моя люба Клементино, це все не вигадки. Спочатку ти можеш не повірити, але я тобі присягаюся, що це правда.

Потім вона нахилилася ближче, і грайлива усмішка торкнулася її блискучих карих очей. Затим вона розповіла мені таємницю.

Обід вигдавниць

Моя тітонька говорила: якщо ти не вписуєшся в компанію, вдавай, що ти тут своя, поки відчуєш, що це так.

Вона також говорила, що варто завжди вчасно оновлювати паспорт, поєднувати червоні вина з м'ясом, а білі — з усім іншим, шукати роботу, що дає проживу для розуму й серця, і закохуватись, тільки-но любов постукає у двері, адже кохання — це про випадковості. А ще вона казала йти на поклик своїх мрій.

Завжди, *завжди* йти на поклик своїх мрій.

Ці поради, мабуть, допомагали їй, адже хоч би де тітонька була, вона всюди почувалась як удома. Вона вальсувала по життю так, наче відвідувала кожну вечірку, навіть ту, на яку її не запрошували. Вона закохувалась у кожне самотнє серце, що потребувало тепла, і завжди мала легку вдачу. Від неї випромінювала ця аура — туристи запитували в неї шлях, коли вона сама перебувала за кордоном, офіціанти цікавились її думкою про вина та вишукані віскі, а знаменитості розпитували подробиці її життя.

Одного разу, відвідуючи Лондонський Тауер, ми з тітонькою випадково опинилися на закритій вечірці в королівській каплиці Святого Петра в кайданах і *залишилися* там завдяки влучному компліментові та

фальшивому намисту. Там ми познайомились із принцом Уельським, чи Норвезьким, чи кимось іншим, хто підпрацьовував діджеєм. Я мало що пам'ятаю з тієї вечірки, бо переоцінила здатність свого організму щодо вживання надто дорогого шотландського віскі.

Проте кожна пригода з тітонькою була подібною до цієї. Вона майстерно всюди була своєю.

Якщо ви не знаєте, якою виделкою користуватися під час вишуканої вечері, повторюйте за людиною поруч. А якщо загубились у своєму ж місті, вдайте із себе туриста. Навідалися в оперу вперше? Кивайте і хваліть неперевершене вібрато виконавців. Сидите в ресторані, відзначеному зіркою Мішлен, попиваючи червоне вино, що коштує більше, ніж ваша місячна плата за оренду квартири? Робіть висновки та вдавайте, що куштували смачніше.

У моєму разі було саме так.

Навіть вино за два долари з магазину «Трейдер Джо» було кращим, ніж це. Однак закуски поліпшили ситуацію. Нас частували фініками, загорнутими в смужки бекону, смаженим козячим сиром, политим лавандовим медом, та оладками з копченої форелі, що танули в роті. І все це в чудовому маленькому ресторанчику з м'яким жовтим світлом, відчиненими вікнами, що впускали звуки міста, в'юнкими рослинами у вазонах і вічнозеленими папоротями, що звисали над нами з бра, тимчасом як кондиціонер обдував плечі. Стіни тут були оздоблені червоним деревом, а сидіння оббиті м'якою шкірою, яка, хай би як обережно в цю червону спеку я поводилась, могла б позирати шкіру з моїх стегон. Місце було затишне, столики розташо-

увалися на такій відстані один від одного, щоб не було чути приглушених розмов інших гостей через легкий гомін із кухні.

Якби можна було закохатися в ресторан, то я б це зробила.

Фіона, Дрю та я сиділи за маленьким столиком у відзначеному зіркою Мішлен ресторані «Оливкова гілка», що в Сохо. Дрю протягом тижня *вмовляла* нас відвідати його.

Зазвичай мені не до вподоби тривалі посиденьки, але на роботі був вихідний і, правду кажучи, я була в боргу перед Фіоною, дружиною Дрю¹, оскільки минулого тижня не склала їм компанію на виставу, на яку хотіла піти Дрю. Дрю Торрес була редакторкою та воліла знайти унікальних і талановитих авторів, тож вона водила нас із Фіоною на найдивніші концерти, вистави та місця, де я коли-небудь бувала. А це вже багато про що говорить, адже з тітонькою ми відвідали сорок три країни, де вона блискуче відшукувала дивні місцини.

Проте ідея піти в цей ресторанчик була дивовижною.

— Це справді найкращий обід, на якому я загалом коли-небудь була, — оголосила Фіона, кладучи до рта ще один фінік, загорнутий у бекон.

Поки що це була єдина страва з нашого замовлення, яку вона могла вживати. Про недосмажені шматочки м'яса вагю не могло бути й мови для жінки на сьомому місяці вагітності. Фіона була висока й худорлява, з волоссям кольору барвінку та блідою порцеляною

¹ 13 грудня 2022 року Джозеф Байден як президент США підписав указ про легалізацію одностатевих шлюбів на федеральному рівні. — Тут і далі прим. ред.

шкірою, з виразним ластовинням на щоках. Вона завжди носила екстравагантні сережки, які шовихідних знаходила на блошиних ринках. Її сьогоднішньою фішкою стали металеві змійки з роззявленими пащами, у яких містився надпис: «Відвали». Вона була красою дизайнеркою в «Штраус енд Едер».

Поруч із нею сиділа Дрю, настромлюючи на шпажку ще один шматочок вагю. Вона нещодавно здобула посаду головної редакторки в цьому ж видавництві. У Дрю були довгі темні кучері та смаглява шкіра. Вона завжди одягалася так, ніби надворі був 1910 рік, а вона збиралася мандрувати на розкопки до Єгипту. І нині її образ не був винятком: легкі коричневі штани, підтяжки та біла сорочка на гудзиках.

Сидячи поряд із ними, я ловила себе на думці, що недостатньо подбала про свій зовнішній вигляд. На мені була футболка з написом «Яечня», що дісталася безоплатно з улюбленого ресторанчика моїх батьків, світлі джинси та червоні черевики із заклеєними підошвами, котрі я носила ще із часів коледжу. Вже третій день я не мила голову й поклала марні надії на сухий шампунь. Проте зранку запізнювалася на роботу, тож надто цим не переймалася. Я працювала старшою піарницею у видавництві «Штраус енд Едер», увесь час щось планувала, і якимось чином не спланувала підготуватися до цього обіду. Щиро кажучи, я взагалі не думала, що у вихідний хтось прийде до офісу.

— Тут справді гарно, — погодилась я. — Значно краще, ніж на тих поетичних читаннях у Вілліджі.

Фіона кивнула, затим мовила:

— Хоча мені сподобалося, що всі напої були названі на честь померлих поетів.

Я скорчила гримасу.

— Від коктейлю «Емілі Дікінсон» у мене було жахливе похмілля.

Дрю ж мала самовдоволенний вигляд.

— Це місце неймовірне. Пам'ятаєш ту статтю, що я тобі надіслала? З «Гурмана». Її автор, Джеймс Ештон, працює тут шеф-кухарем. Цій статті вже кілька років, але вона досі цікава.

— І ти хочеш, щоб він написав щось для нас? — запитала Фіона. — Щось на кшталт кулінарної книги?

Дрю, здавалося, неабияк образили ці слова.

— За кого ти мене маєш? За простачку? Звичайно, ні. Написання кулінарної книги лише б змарнувало час того, хто є таким майстерним у слові.

Ми з Фіоною презирнулися. Дрю говорила те саме про виставу, на яку я не потрапила минулого тижня через переїзд до квартири моєї покійної тітоньки на Верхньому Іст-Сайді. У суботу, поки я заносила програвач до ліфта, Фіона сказала мені, що більше ніколи на таке не погодиться.

Водночас Дрю могла розгледіти в людині її можливості, зокрема те, що вона *датна* написати, попри те, що вже було нею написано. Вона бачила в людях потенціал. І це було запорукою успіху.

Саме таке її вміння заряджало енергією. Вона завжди вірила в людей та допомагала їм проявити себе.

— Що за вирази облич? — запитала Дрю, пильно дивлячись то на мене, то на Фіону. — Моя інтуїція не

підводить. Згадайте лише того музиканта з острова Говернорс, якого ми бачили минулого місяця.

— Люба, — терпляче відказала Фіона, — я досі намагаюся прийти до тями після вистави, яку ми відвідали минулого тижня, про чоловіка, який мав роман із самицею дельфіна¹.

Дрю здригнулася.

— Це була... помилка. Але ж із тим музикантом я не прогадала! Так само й з тим тітокером, котрий написав трилер про парк розваг. Ця історія матиме великий успіх. І цей шеф-кухар... Я знаю, що у ньому точно щось є. Я хочу дізнатися більше про літо, коли йому виповнилося двадцять шість років. Він побіжно згадував про це в «Гурмані», але цього було недостатньо.

— Гадаєш, із того вималюється якась історія? — запитала Фіона.

— Я впевнена в цьому. Еге ж, Клементино?

Вони очікувально глянули на мене.

— Я... я взагалі-то не читала, — зізналась я.

Фіона, як завжди, зойкнула. Ох, її дитина точно заїкатиметься. Я від зніяковіння схилила голову.

— Ти мусиш це прочитати, — відповіла Дрю. — Він, як і ти, об'їздив увесь світ. Мені подобається його вміння пов'язувати їжу з дружбою та спогадами. Він нам потрібен. — Вона перевела свій зголоднілий погляд на кухню та додала: — Боже, як він нам потрібен. — Щоразу, коли в її очах з'являвся цей вогник, її вже було не спинити.

Я зробила ще один ковток цього надто сухого вина й почала обирати десерт. Попри те, що ми зазвичай обідали разом — це такий привілей працювати з найкращими друзями в одній будівлі, — більшість часу ми не виходили за межі Мідтауну. А заклади там, ну...

Мені соромно зізнатись, скільки сендвічів і макаронів із сиром я з'їла. Улітку Мідтаун переживав навалу туристів, тому знайти місце, де б можна було смачно поїсти, вдалося зрідка. Майже у всіх закладах, окрім вагончиків із фаст-фудом та газону в Брайнт-парку, треба було резервувати столик.

— Що ж, коли доберешся до шеф-кухаря, то заодно передай йому, що я маю запитання щодо десертного меню, — сказала я, вказуючи на першу назву в списку. — Що в дідька таке цей деконструйований лимонний пиріг?

— О, це його фірмова страва, — розповіла Дрю. Фіона вихопила меню з моїх рук, щоб поглянути самій. — Я неодмінно хочу це скуштувати.

— Якщо це просто посипана цукром скибочка лимона на крекери, то я вмру зо сміху, — хмикнула Фіона. Я перевірила час на телефоні.

— Хай там як, нам, мабуть, потрібно замовити його й повертатися до офісу. Я обіцяла Ронді, що повернусь о першій.

— Та сьогодні ж п'ятниця, — відповіла Фіона, розмахуючи переді мною десертним меню. — Влітку ніхто не працює в п'ятницю. Особливо у видавництвах.

— А я працюю, — відказала я.

Ронда Едер була моєю начальницею, директоркою із маркетингу та реклами, а також співвидавчиною.

¹ Імовірно, в основу вистави лягла історія американця Малкольма Бреннера, який 1971 року мав романтичні стосунки із самицею дельфіна.